

Парас ПИПОРЧУК

«Пустиме мене»

«Велике щастя – зустрічати новий день!»

Кузьма Скрябін

Дивно, проте до цих пір ця композиція є маловідомою серед українських слухачів. Дивно повинно бути упринципі, оскільки особисто мене це нічим не дивує. Сам Скрябін говорив про непотрібність серйозних речей слухацькій аудиторії, адже народ радше проковтне зі задоволенням черговий веселий мотивчик про маршрутку, задля розваги, аніж оцінить творчі досягнення іншого ґатунку. В часи появи цієї пісні я спробував увімкнути її кільком своїм, проте кожен із них, з виглядом слухача надвечірнього вітру, займався своїми справами і, дослухавши наче й не чув, невдоволено вертав носа в інший бік.

Тоді я вирішив більше ні з ким не ділитися своїм маленьким відкриттям, бо лише мені стало зрозуміле те велике смислове навантаження, яке крилося між рядків. В той час, коли, здавалося, ніхто не звернув увагу на пісню, для себе я відкрив щось дуже важливе у словах Кузьми, усвідомив велику таїну, що приховувало виконання і текст, велику цінність цих слів, цінність самого життя.

Як і будь-який трек, що органічно поєднує у собі підходящі одне одному прекрасну музику і хороший спів, цей мене зачепив, і тому за його прослуханням я провів немало годин в цілковито інтимній обстановці, без зайвих вух і очей, як і в компанії більшості небагатьох інших, найкращих, моїх пісень, слухаючи їх раз за разом, поки струни моєї душі повністю не зливалися зі струнами гітари виконавця.

Минули роки, «Пустиме мене» відійшла у минуле, у «Скрябіна» з'явилося немало хороших пісень, як веселих, так і «серйозних», деякі подобалися особливо, і я слухав їх доволі часто, побував на їхньому концерті, але це все також минуло. Час від часу вмикав «Пустиме мене» і, прослухавши раз чи двічі, лишав на її чільному місці, оскільки колишніх емоцій вона у мене майже не викликала, та й розуміння привгасло. Іноді розмірковував над її сенсом, думаючи, що, слава Богу, цьому дядьку ще жить і жить, мабуть, цікаво буде йому в старості прослухати її і подумати, щось на кшталт: «порядочно я почав нових днів, зустрів світлих ранків, якщо Бог мене уже чекає, то підніматимусь я до нього не з важкою душею, бо шкодувати мені лишилося хіба що про не з'їдений бутерброд, що чекає мене на столі в кухні», може й пісню на цю тему запише, а може й цілих дві, одну про бутерброд, іншу, таку ж, про смерть і життя, одну просто класну, а іншу – найкращу.

Не дивлячись на те, що періодично я заглядав у групу «Скрябіних», останні їхні хіти мене мало радували. Можливо, якість продукції знизилась у відповідності до потреб ринку, а, можливо, моя натура з часів дитинства стала значно менш вразливою і сприйнятливою. У будь-якому разі, я відкрив востаннє Вікіпедію, проглянув список їхніх пісень, уявив стан справ на цій сторінці року так до дві тисячі двадцятого, вивудив із глибини душі надію на те, що найкраще у цих хлопців все ще попереду, і закрив інтернет із впевненістю в тому, що мене не так багато часу і я почую ще немало кількість достойних творинь.

Натомість по радіо почув новину.

«Я потрапив в аварію на роботі. Трапилося це дуже просто: коли пікап, хоч би навіть і „додж-рем“ із усіма наворотами, буцається з дванадцятиповерховим краном, пікап програє за будь-яких умов». Щось подібне трапилося і тут, тільки герой цитованого роману вижив, а дивлячись на фото сьогочасних подій виникає враження, що та твердиня великосозного автопрому була виготовлена, складена, виїжджена, і направлена усією своєю міццю і незворотністю на єдину ціль усього свого клятого машинного життя: перетворити увесь водійський простір позашляховика разом із водієм у суцільний млинець, при чому вся остатня частина «Гойоти» скажену махіну жодним чином не цікавила.

Ще сміхотворнішим виглядає до кошмару банальний факт: за повідомленнями ЗМІ, водій молоковоза жодним чином «не постраждав». Навіть його пасажирка «отримала ушкодження», а за водія можна лише порадіти: дихає, ходить..., радіє життю, яким би складним воно скоро не обернеться, в той час як Кузьму в прямому сенсі відшкрібають від решти авта.

Коли я дивився на фото катастрофи, то найменше хотілося, аби в числі команди рятувальників туди прибув недосвідчений молодик, який би нехлюйно поставився до своїх обов'язків. У ЗМІ повідомлялось, що тіло Кузьми «вирізатимуть» із купи брукху, проте, на мій погляд «вирізати» – вдало завуальоване слово «виколупувати». Я боявся, що такий-собі хлоп може недбало виконувати свою роботу, і завдати останкам ще більшої шкоди, якщо це тільки можливо, бо мені здавалося, що кожен новий шрам, внаслідок невірно поверненої залізяки, робив би цю негідну для благородного артиста смерть ще менш достойною. Мені хотілося крикнути у фотографію: «Гей ти!.. Обережніше і якнайакуратніше виколупуй його, бо пам'ятай: ти виколупуєш велику Людину!».

Почувши по радіо про трагедію, я не відчув нічого. Або, мені так здалось. Горе – дивна штука, хтось починає відчувати його поступово з критичного моменту, на когось хвиля відчаю накочує через деякий час, а хтось відчуває швидкі хвилі ядерного вибуху в грудях одразу, може збожеволіти миттєво, або довести свою свідомість до такого стану через деякий час, інші ж вважають себе нечутливими, та зриваються в певний момент, що трапляється з ними вкрай рідко, можливо – раз у житті... Та поки я присів на одну ногу, обпершись на двері, – на горизонті моєї пам'яті, а може ще й далі, замаячив неясний спогад, який я ніяк не міг зловити за хвіст. Через декілька хвилин, вийшовши на вулицю – згадав! Це була та сама балада – «Пусті мене» – про яку я не думав місяцями, вона раптом спливла і відкрила мені очі на сумну інформацію, якою нещодавно я був ошелешений.

Заспокоївшись, обдумуючи події минулого ранку, я докурив сигарету, зайшов у хату, сів за комп'ютер, ввімкнув на повтор безсмертне творіння, що пов'язує в цей час моє минуле й теперішнє, і зробив те, що у мене найкраще виходить, єдине, що зараз можу зробити. Слухаю знову, раз за разом, як в колишні дні, «Пусті мене» – цей беззаперечний доказ того, наскільки Кузьма був живий, і наскільки досконало чітко відчував життя. Доходжу висновку, що дійсно не вірю в його смерть. Це не стадія заперечення, я не відмовляюся вірити, я справді не повірив, не вірю і не збираюся вірити у це в майбутньому. Тому спробую жити так, як він і заповів у пісні «Пусті мене», і повірю в його смерть лише після того, як побачу знову самого Андрія Кузьменка, а до тих пір, вибачайте, для мене Кузьма Скрибін – живий!

